

A Fővárosi Ítéltábla a **felperesi képviselő** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperes által,
akinek pernyertessége érdekében a perbe beavatkozott a **felperesi beavatkozó képviselője** által
képviselet Felperesi beavatkozó (**felperesi beavatkozó címe**),
a **III. r. alperesi képviselő** által képviselt **III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe)** III.
rendű alperes ellen,
vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perben,
a Budapest Környéki Törvényszék 2017. június 9. napján meghozott 3.G.40.798/2016/17. számú
ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám és a felperesi beavatkozó részéről 22. sorszám alatt
előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Egyetemlegesen kötelezi a felperest és a beavatkozót, fizessenek meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa összegű perköltséget 15 napon belül, valamint a felperest, hogy fizessen meg a magyar államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Határozatában megállapított tényállás szerint a felperesi társaságot a beavatkozó jogelődje és a III. rendű alperes jogelődje alapította. A III. rendű alperes jogelődje 1996. február 5-én a beavatkozó jogelődjét a felperesi társaságból kizárta és kezdeményezte a felperes végelszámolását. Végelszámolóként **végelszámoló** nevet jelölte ki, aki végelszámolóként minden döntését megelőzően konzultált a III. rendű alperessel.

A végelszámoló 1997. február 3. napján a felperesi társaság tulajdonát képező, székhelyül szolgáló ingatlant 825.000 forint vételáron eladta III. rendű alperesnek, a felperes szerint a vételár nem került megfizetésre.

A felperes 2008. július 8. napján kényszer-végelszámolás alá került. A kényszer-végelszámoló szervezet a **kényszer-végelszámoló** neve volt, II. rendű alperes neve a végelszámoló.

A cégbíróság 2014. június 11. napján elrendelte a felperes kényszerszüntetését, majd 2015. április 2. napján a kényszerszüntelési eljárást megszüntette és a felperessel szemben felszámolási eljárást kezdeményezett, melynek alapján a felperes 2015. július 10-i kezdő időponttal felszámolás alá került. A felperesi beavatkozó hitelezői igényét a felszámoló nyilvántartásba vette.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, a felperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezését, 2008. július 8. napját követően III. rendű alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a felperes vagyona 33.000.000 forint tőkeösszeggel és annak járulékaival csökkent; a III. rendű alperes a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését is megghiúsította, emiatt fennáll a hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettsége.

Előadása szerint a III. rendű alperes árnyékvezetője volt a felperesnek a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, mert a felperes döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt: a végelszámoló halálát követően egyedüli tagként nem intézkedett annak érdekében, hogy a felperes törvényes működését helyreállítsa, így a felperes törvényes képviselő hiányában nem tudott intézkedni az iránt, hogy behajtsa III. rendű alperessel szembeni követeléseit.

A III. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint nem állnak fenn a Cstv. 33/A. §-ában írt feltételek, hiszen ezek a felelősségi szabályok csupán a hatályba lépésüket követően tanúsított magatartások esetén vehetők figyelembe. Előadta, hogy 1997. február 3-át követően a felperesi társaság semmiféle vagyonnal nem rendelkezett, ezért fogalmilag kizárt volt bármiféle cselekmény, amellyel vagyonsökkenést idézhetett volna elő a III. rendű alperes, illetve a hitelezői követelések megghiúsulását okozhatta volna. Egyébként, ha a felperes végelszámolását megelőzően bármilyen mulasztást elkövetett volna III. rendű alperes, az semmiféle okozati összefüggésben nem áll a felperes keresetében megjelölt vagyonsökkenéssel, hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulásával.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta. Megállapította, hogy a Cstv. 33/A. §-ának rendelkezései 2006. július 1. napjával léptek hatályba. A törvényi rendelkezéseknek visszaható hatálya nincs, ezért ezt megelőző időszakra vonatkozóan a felperesi társaság döntéseire kihatással bíró árnyékvezetői felelősség megállapítására nincs lehetőség. Jelen perben csak azok a III. rendű alperesi magatartások vizsgálhatók, amelyek 2006. július 1. napját követően történtek. E magatartások: a felperes törvényes működése helyreállítása iránti intézkedés elmulasztása; a III. rendű alperes felperes felé fennálló tartozása megfizetésének megtagadása.

Megállapította, hogy III. rendű alperes, mint a felperes tulajdonosa 2006. július 1. napjától a kényszer-végelszámoló kijelöléséig, 2008. július 8. napjáig valóban nem indított törvényességi felügyeleti eljárást, így a felperesi társaság ebben az időszokban nem rendelkezett törvényes képviselővel. Rámutatott azonban arra, hogy a törvényességi felügyeleti eljárást a Ctv. 77. §-a

értelmében bárki megindíthatja, akinek az eljárás lefolytatásához jogi érdeke fűződik. Az a tény, hogy a III. rendű alperes nem kezdeményezte a felperes elleni törvényességi felügyeleti eljárást és a felperes felé fennálló tartozását nem fizette meg, nem minősül a felperes döntéseinek meghozatalára történő tényleges befolyás gyakorlásának, nem alapozza meg a III. rendű alperes árnyékvezetői minőségét.

Az ítélet ellen a felperes és a beavatkozó élt fellebbezéssel.

A felperes kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróságot újabb tárgyalásra, újabb határozat hozatalára utasítani azzal, hogy az első fokon eljáró bíróság másik tanácsa tárgyalja az ügyet.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen állapította meg: **végelszámoló neve** végelszámoló 1998-ban mondott le végelszámolói tisztségéről az ítélet szerint, de az elsőfokú bíróság nem rögzítette, hogy a III. rendű alperes a lemondást nem fogadta el, ezért kénytelen volt magát továbbra is végelszámolónak tekinteni; az ítélet azt sem rögzítette, hogy III. rendű alperes ellentmondásosan nyilatkozott a törzsbetét, illetve az ingatlanvételár megfizetésének tekintetében.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárásban következetesen állította, hogy a III. rendű alperes ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a felperesi társaságra, és azt az írásban előterjesztett 16. sorszámú beadványában részletesen ki is fejtette.

Állította, hogy amennyiben a III. rendű alperes a felperes felé fennálló fizetési kötelezettségének eleget tett volna, már a kényszer-végelszámolás lezárható lett volna és felszámolás elrendelésére nem is került volna sor, tehát az ő magatartása miatt váltak szükségessé a fenti eljárások.

Szerinte egyedül a III. rendű alperesnek lett volna lehetősége a végelszámoló elhunytát (1999. február) követően a felperes törvényes működésének helyreállítására új törvényes képviselő választásával. Az a tény, hogy III. rendű alperes nem gondoskodott a felperes törvényes működésének megteremtéséről, meghatározó befolyásnak minősül.

Eljárási szabálysértésként jelölte meg, hogy a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bíróság nem oktatta ki a peres feleket a bizonyítási teherre és a bizonyítandó tények körére; az elsőfokú bíróság úgy hozott ítéletet, hogy nem vette figyelembe az előkészítő iratát; a jegyzőkönyvezés szabályait is megsértette, mert csupán azt jegyzőkönyvezte, hogy a felperes a beadványát ismertette, a beadvány lényeges nyilatkozatait, tartalmát, indítványait nem rögzítette; sérelmezte, hogy a beavatkozó részére a bíróság nem kézbesítette az ítéletet.

A beavatkozó is az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek történő helyt adást kérte elsődlegesen, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Fellebbezésének indokolása lényegében egyezett a felperes fellebbezése indokolásával. Ő is hangsúlyozta, hogy a felperes a keresetlevelében nem 2008. július 8. napját jelölte meg a fenyegető fizetéseképtelenség kezdő időpontjaként, hanem 1997 februárját, amikor a III. rendű alperes az ingatlant jogellenesen kivonta a felperesi cégből. Álláspontja szerint a III. rendű alperes részéről a fizetési kötelezettség teljesítésének elmulasztása, megtagadása ténylegesen meghatározó befolyás gyakorlásnak minősül.

A III. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte az elsőfokú eljárásban kifejtettek alapján. Kiemelte, hogy fizetési kötelezettsége soha nem állt fenn, a felperesi társaság 1997. február óta vagyontalan, vagyon hiányában a Cstv. 33/A. § nem bizonyított. Álláspontja szerint csak a felszámolást megelőző három év vizsgálható e törvényhely alapján, 2012. július 10-től pedig kényszertörlesztés alatt állt a felperes.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy a felperes elállására tekintettel a bíróság az I. és II. rendű alperessel (végelszámoló és a természetes személy végelszámoló) szemben a pert megszüntette.

A fellebbezések az alábbiak szerint alaptalanok.

A jelen eljárásra irányadó (2015. évi hatályos), a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése értelmében a hitelező a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látták el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították. A gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára tényleges meghatározó befolyást gyakorolt.

A magyar jogszabályi rendszer hosszú ideig nem biztosította, hogy a gazdálkodó szervezetek vezetői elszámoljanak tevékenységükről. Ennek hiányában szinte minden következmény nélkül befejezhették működésüket, mert 2006. július 1. napját megelőzően a szabályozás nem kényszerítette a vezetőket arra, hogy a közeli csődhelyzet felismerését követően a hitelezők jogos elvárásait is figyelembe vegyék. Ezt a hiányt pótolta a jogalkotó - többek között - a Csődtörvény 33/A. §-ának rendelkezéseivel. A 2006. július 1. napján beiktatott, a vezető tisztségviselő felelősségét szabályzó Cstv. 33/A. §-ban meghatározott felelősségi forma azonban nem általános, közvetlen és az adóssal egyetemlegességet alkotó felelősségi szabály, hanem rendkívüli jellegű.

A jogszabály értelmében árnyékvezetőnek az a személy minősül, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára tényleges meghatározó befolyást gyakorolt.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ez a fogalom feltételezi, hogy a vizsgálat alá vont magatartások idején még a gazdálkodó szervezet működik, a vezető pedig a működéssel kapcsolatosan döntéseket hoz, melynek eredményeként esetlegesen a cég vagyonvesztést szenved, emiatt a hitelezők kielégítési alapja csökken.

A végelszámolás az önkéntesen elhatározott jogutód nélküli megszűnéshez vezető eljárás. A végelszámolás kezdő időpontját megelőzően hivatalban volt vezető feladatai a rendes működés lezárásához, a tevékenységet elkezdő végelszámoló tájékoztatásához kapcsolódnak. A végelszámolás megindításával a cég egy új gazdasági létszakaszba lép, amelyben a rendes cégműködési tevékenység lezárult. Ennek a szakasznak a célja már a vagyon feltárása, értékesítése, a hitelezők kielégítése, majd a maradék vagyon tagok közötti felosztása és a cég működésének megszüntetése. A jogszerű végelszámolásra tehát akkor kerül sor, ha a cég vagyona fedezi a fizetési kötelezettségeit, a cég tehát nincs sem fizetéseképtelen, sem azzal fenyegető helyzetben.

A végelszámolás szabályait korábban a Cstv. 4. fejezete tartalmazta. Ezek a rendelkezések nem rögzítették még a végelszámoló pontos jogállását, a 2006. július 1. napjától hatályos cégnyilvántartásról, bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 98. § (2) bekezdése értelmében azonban a végelszámolás kezdő időpontjától a cég önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselőjének a végelszámoló minősül. A végelszámoló az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható fokozott gondossággal a végelszámolás alatt álló cég, valamint a hitelezők érdekeinek szem előtt tartásával köteles eljárni. A kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint

felel [99. § (4) bekezdés]. A végelszámoló a 103. § (1) bekezdése szerint a végelszámolás során a cég vagyoni helyzetét felméri, követeléseit behajtja, tartozásait kiegyenlíti, jogait érvényesíti és kötelezettségeit teljesíti, vagyoni eszközeit pedig szükség esetén értékesíti, a hitelezők kielégítése után fennmaradó vagyont a cég tagjai között pénzben vagy természetben felosztja és a cég működését megszünteti.

A végelszámoló tehát a fentiek értelmében nem egy „rendesen gazdálkodó, normálisan működő” társaságot irányít, hanem egy meghatározott cél, a társaság jogutód nélküli megszüntetése érdekében végzi a Ctv.-ben írt tevékenységet. Ez a jogszabály rendelkezik arról is, hogy a végelszámoló jogsértő magatartása esetén milyen szankciók alkalmazhatók. Tekintettel arra, hogy a végelszámoló nem a társaság „rendes” működését irányítja, hanem a jogutód nélküli megszűnés felé mutató folyamatban látja el a vezetői feladatokat, ezek jogszerű ellátása esetén „árnyékvezetés” nem lehetséges. A gazdálkodó szervezet működésére, működésével kapcsolatos döntéseinek meghozatalára a ténylegesen meghatározó befolyás kizárt, hiszen a cég nem működik, nem gazdálkodik és a végelszámoló fokozott felelősségét a Ctv. határozza meg.

Az önkéntes végelszámolás alatt a legfőbb szerv ugyan elhatározhatja a végelszámolás megszüntetését és a cég működésének folytatását (Ctv. 113. §), a kényszer-végelszámolás alatt azonban erre nincs lehetőség. A kényszer-végelszámolás elrendelése lényegében a cég törvénysértő működésének vagy a végelszámolás törvényi határidőn belüli befejezése elmulasztásának következménye, mely esetben kötelező a jogutód nélküli megszűnéshez vezető folyamat befejezése.

Az ítéltábla álláspontja szerint a jogintézmények és eljárások fent ismertetett céljai és rendeltetése okán a kényszer-végelszámolás alatt, illetve kényszerszüntetés alatt álló társaság esetén az árnyékvezetés fogalmilag fel sem merülhet. Az általános szabályok szerint elrendelt önkéntes végelszámolás alatti magatartások esetén pedig csak akkor, ha bizonyítást nyer, hogy a társaság végelszámolásának elhatározására, bejelentésére éppen a társaság hitelezőinek kijátszása végett került sor, a cég vezetője valójában nem a cég működésének befejezésére, a gazdasági életből való szabályozott kivezetésére törekszik.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az adós társasággal szemben fennálló fizetési kötelezettség kötelezettjének mulasztása, továbbá a végelszámolás hatálya alatti társaság egyedüli tagjának cégjogi mulasztása alapján általában a tag (jelen esetben a III. rendű alperes) árnyékvezetőnek nem minősíthető. Arra sem merült fel adat, hogy az adós társaság végelszámolására a hitelezők kijátszása végett került volna sor. Figyelemmel azonban arra, hogy 1997-től 2008. év júliusáig a III. rendű alperes volt az adós társaság egyedüli tulajdonosa, továbbá a végelszámolás a korábbi kijelölt végelszámoló halála miatt nem folyt jogszabálynak megfelelően, az ítéltábla maga is értékelése alá vonta az alábbi körülményeket:

A Cstv. 33/A. §-a 2006. július 1. napján lépett hatályba, a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmára tekintettel az ezt megelőző magatartás vezetői felelősség alapjául nem szolgálhat.

A III. rendű alperes árnyékvezetői minősége és vezetői felelőssége tehát csak 2006. július 1. napját követően vizsgálható és csak 2008. július 8. napjáig, mert ettől kezdődően a **kényszer-végelszámoló neve** volt az adós társaság kényszer-végelszámolója, a **kényszer-végelszámoló neve** végelszámoló működése alatt pedig árnyékvezetőként a III. rendű alperes nem tevékenykedhetett. A kényszer-végelszámoló a feladatát önálló felelősséggel látta el, jogszabálysértő mulasztásai esetén a sérelmet szenvedett fél számára a végelszámolási kifogás jogintézménye szolgált jogorvoslati eszközzel.

A folyamatos mulasztásban megtestesülő mulasztás általában mindaddig megalapozhatja a mulasztó felelősségét, amíg a kötelezettségét nem teljesíti.

Ezek szem előtt tartásával a felperes által megjelölt, a felelősség alapjául szolgáló magatartásokat vizsgálva az alábbiak állapíthatók meg:

1.

A felperes által megjelölt ingatlaneladás 1997. február 2. napján történt, több mint kilenc évvel a per alapjául szolgáló Cstv. 33/A. §-ban írt felelősségi szabály hatályba lépését megelőzően.

E körben a felperes azt sérelmezte, hogy a III. rendű alperes a felperesi társaság kötelezettjeként nem tett eleget 850.000 forint vételár fizetési kötelezettségének a Cstv. 33/A. § hatályba lépését követően sem. A III. rendű alperes védekezésére figyelemmel a beszámítást, mint teljesítést vitatta, de azt elismerte, hogy a követelés elévült.

Az ítéletábra álláspontja szerint a III. rendű alperes még „vezetőként” sem marasztalható el az adóst korábban megillető, de időközben elévült követelés megfizetésének elmulasztásért a Cstv. 33/A. § alapján. E tényállásra alapozva a III. rendű alperes felelőssége - „vezetői” minősítése esetén - sem állapítható meg, mert fenti csődtörvényi rendelkezésben előírt speciális felelősség tartalmában kártérítési felelősség, a kártérítési kötelezettség pedig öt év alatt szintén elévül, ezért a károkozástól számított elévülési idő elteltével az, mint károkozó „vezető” terhére sem értékelhető. Ez akkor is anyagi jogi korlátja a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának, ha a tevékenység a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztétől vizsgálendő.

2.

A felperes a III. rendű alperes vezető tisztségviselői felelősségének alapjául szolgáló másik mulasztásként azt jelölte meg, hogy nem fizette meg a felperes részére a kizárt tag, a felperesi beavatkozó 13.000.000 forint összegű üzletrészét a gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI. törvény 166.§-a alapján.

A Cstv. 33/A. §-a nem a gazdálkodó szervezet tulajdonosa, tagja, hanem a vezető tisztségviselői felelősségét szabályozza. A tagi minőségben elkövetett mulasztás a Cstv. 33/A. § alapján az ügyvezetővel szemben, különösen az „árnyékvezetővel” szemben nem alkalmazható.

3.

A felperes által a III. rendű alperes vezető tisztségviselői felelősségének alapjául megjelölt harmadik magatartás az, hogy a III. rendű alperes a 20.000.000 forint értékű ingatlant 850.000 forint vételáron vette meg a felperestől ezért az 1997. február 2. napján történt ingatlan eladási szerződés alapján 19.175.000 forint veszteséget szenvedett a felperesi társaság.

Egy adásvételi szerződés feltűnő értékaránytalanság miatt a Ptk. rendelkezései alapján támadható meg egy éves határidőn belül, azonban jelen perben nincs adat arra, hogy az adásvételi szerződést bárki megtámadta volna. A másodfokú bíróság nem rendelkezik ismeretekkel arról, hogy az elmúlt húsz évben a felperesi beavatkozó, a felperes és a III. rendű alperes között milyen tárgyu bírósági eljárások voltak, és azok milyen tartalmú jogerős érdemi döntésekkel zárultak. Tekintettel azonban arra, hogy e hivatkozás aktív cselekvésre - a társaság ingatlan vagyonának aránytalanul alacsony áron történő értékesítésére - utal, az adásvételi szerződés megkötésére azonban 1997-ben került sor, a vételárat ekkor határozták meg a felek, ezért e perben ez a magatartás a felelősség körében nem vizsgálható, mert a kereset alapjául szolgáló Cstv. 33/A. §-a ekkor még nem volt hatályban. Erre figyelemmel sem állapítható meg e vonatkozásban a III. rendű alperes felelőssége.

A felperes fellebbezésében is sérelmezte, hogy a III. rendű alperes nem gondoskodott a felperes törvényes működésének megteremtéséről. Az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint az a tény, hogy a III. rendű alperes, mint tulajdonos nem nevezett ki végelszámolót az elhunyt végelszámoló helyett, jelen - a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására irányuló - perben nem, csupán a cégeljárásban, törvényességi eljárás keretében volt szankcionálható. E körben az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy a felperes is kezdeményezhetett volna törvényességi eljárást, ezzel elősegítve, hogy a végelszámoló intézkedhessen a III. rendű alperessel szembeni követelés behajtásáról.

A felperes állította, hogy az elsőfokú ítéleti tényállás pontatlanságokat tartalmaz. A Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolása röviden tartalmazza a tényállást, a bizonyítékok megjelölését, az ügy megítélése szempontjából jelentőséggel nem bíró tényeket, körülményeket nem kell rögzíteni. Ezért a felperes alaptalanul róta fel az elsőfokú bíróságnak a tényállás végelszámolóval kapcsolatos hiányait, azok az ügy megítélése szempontjából nem bírtak jelentőséggel.

A bíróság 2017. március 29. napján 12. sorszámú jegyzőkönyvében felhívta a felperest, hogy a III. rendű alperes érdemi ellenkérelmében foglaltakra vonatkozó nyilatkozatát 30 napon belül terjessze elő és 2017. június 9. napjára tárgyalást tűzött. A felperes több mint hatvan nap elteltét követően, 2017. június 7. napján további 15 napot kért a III. rendű alperes érdemi ellenkérelmére történő nyilatkozattételre, majd 2017. június 9-én faxon terjesztette elő az előkészítő iratát annak ellenére, hogy jelen peres eljárás elektronikus eljárás. A 2017. június 9. napján megtartott tárgyaláson a felperesi képviselő a beadvány tartalmát, lényegét előadta szóban is, mely nyilatkozat jegyzőkönyvvezetésre került. A felperes a jegyzőkönyvvezetést nem sérelmezte.

A Pp. 118. § (3) bekezdése értelmében a jegyzőkönyv kijavítása, kiegészítése a kézbesítéstől számított 8 napon belül, ha pedig a jegyzőkönyv a felek részére nem kerül kézbesítésre, akkor az eljárási cselekménytől számított 15 napon belül kérhető. A felperes e határidőt elmulasztotta, nem élt a Pp. adta jogaival, jegyzőkönyv kiegészítés, kijavítás iránti kérelmet nem terjesztett elő; a jegyzőkönyv vezetése az ítélet elleni fellebbezésben már nem sérelmezhető.

A tárgyaláson szóban előadott nyilatkozat valóban a tárgyalás anyagát képezi. Az elsőfokú bíróság döntése azonban más, relevánsnak minősített körülményeken alapult. A 16. sorszámú előkészítő iratban részletezettek az ítélet tábla sem találta a felperes javára értékelhetőnek a fentebb kifejtett álláspontja miatt.

A felperes a 2017. június 9. napján megtartott tárgyaláson valóban jelezte, hogy a III. rendű alperes árnyékvezetői minőségének bizonyítására iratokat kíván csatolni, azonban ezeket az iratokat pontosan meg sem jelölte a már hét hónapja folyamatban lévő perben. Nem követett el az elsőfokú bíróság az eljárás megismétlésének elrendelését indokló eljárási szabálysértést, amikor a tárgyalást berekesztette és döntést hozott [Pp. 3. § (3)-(4) bekezdés].

A felperes iratellenesen állította, hogy a felperesi beavatkozó részére nem került kézbesítésre az ítélet: a bíróság a felperesi beavatkozó részére megküldte a 17. sorszámú ítéletet, a postai szolgáltató 2017. július 27-én, augusztus 3-án megkísérelte kézbesíteni részére az iratot, amely 2017. szeptember 10-én „nem kereste” megjegyzéssel érkezett vissza a bíróságra. Tehát a bíróság a Pp. 99. § (2) bekezdése értelmében szabályszerűen kézbesítette a beavatkozó részére az ítéletet. Egyébként a beavatkozó fellebbezési jogával élt, a kézbesítési vélelem miatt semmiféle hátrányt nem szenvedett.

A fenti indokolásbeli kiegészítéssel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A Pp. 239. §-a, a 78. § (1) bekezdése és a 83.§ (1) bekezdése alapján kötelezte egyetemlegesen az eredménytelenül fellebbező felperest és beavatkozót a III. rendű alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdésében és a 4/A. §-ban foglaltak szerint 50.000 forint + áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére. Az összeg meghatározásakor figyelembe vette, hogy a per meg nem határozható pertárgyértékű, és mérlegelte az alperesi jogi képviselőt folytán kifejtett másodfokú eljárás tevékenységét.

A felperes köteles a illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 48.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján; a beavatkozót terhelő 48.000 forint fellebbezési illetéket a teljes személyes költségmentessége miatt a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 14.§ alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. június 21.

dr. Volein Anna s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.

előadó bíró

dr. Kovács Mária

bíró

A kiadmány hitelül: